

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
9. juni 1998 *

I de forenede sager T-10/97 og T-11/97,

Unifrigo Gadus Srl, Napoli (Italien)

og

CPL Imperial 2 SpA, Pescara (Italien),

ved advokat Giuseppe Celona, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Georges Margue, 20, rue Philippe II,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Fernando Castillo de la Torre og Paolo Stancanelli, og derefter ved sidstnævnte, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kircheng,

sagsøgt,

* Processprog: italiensk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(96) 2780 endelig udg. af 8. oktober 1996 om efteropkrævning af told og erstatning for det tab, sagsøgerne påstår at have lidt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne C. P. Briët og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 3. marts 1998,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgerne er selskaber, der driver handel med fiskerivarer.

- 2 I 1990 og 1991 indførte de fra Norge flere partier torsk. Ved disse indførsler blev benyttet EUR 1-transportattester, der angav, at varerne hidrørte fra Norge. De blev derfor fortoldet efter den for denne type varer gældende toldpræferenceordning inden for rammerne af de fællesskabstoldkontingenter, der er fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 3692/89 af 4. december 1989 om åbning og forvaltning af fællesskabstoldkontingenter for torsk og fisk af arten *Boreogadus saida* (polar-torsk), tørret, saltet eller i saltlage, med oprindelse i Norge (1990) (EFT L 362, s. 3), og i Rådets forordning (EØF) nr. 3523/90 af 4. december 1990 om åbning og forvaltning af fællesskabstoldkontingenter for visse landbrugsprodukter og fiskerivarer med oprindelse i visse EFTA-lande (EFT 343, s. 4).
- 3 I 1993 meddelte det norske toldvæsen på eget initiativ de italienske myndigheder, at eksportøren så vidt det havde fastslået det, ikke var i stand til at føre bevis for, at varerne hidrørte fra Norge.
- 4 Den 4. august og den 23. november 1993 meddelte Verona Toldkontor henholdsvis CPL Imperial 2 SpA (herefter »CPL Imperial 2«) og Unifrigio Gadus Srl (herefter »Unifrigio Gadus«), at det havde besluttet efterfølgende at opkræve tolden.
- 5 Ved skrivelse af 3. december 1993 anmodede selskabet CPL Imperial 2 gennem en toldspeditør, der repræsenterede selskabet, under anbringende af, at det havde været i god tro, de italienske myndigheder om ikke at opkræve tolden. Det forklarede, at tolden ikke var blevet opkrævet som følge af en fejl fra de kompetente myndigheders side, som en erhvervsdrivende i god tro ikke med rimelighed kunne opdage. Det anmodede endvidere de italienske myndigheder om at forelægge sagen for Kommissionen. Selskabet Unifrigio Gadus har oplyst, at det rettede en tilsvarende henvendelse til toldvæsenet.

- 6 Den 30. januar 1996 bekræftede de sagsøgende selskaber gennem deres repræsentant over for de italienske myndigheder, at de havde sat sig ind i sagen, som disse nu stod i begreb med at forelægge Kommissionen, og at de ikke havde bemærkninger i den forbindelse.
- 7 Ved skrivelse af 6. februar 1996, der blev modtaget den 12. april 1996, forelagde de italienske myndigheder Kommissionen sagen vedrørende de sagsøgende selskabers anmodning og en anmodning fra en tredje virksomhed, der ikke er part i de foreliggende sager. De anmodede Kommissionen om at tage stilling til, om der i det foreliggende tilfælde var grundlag for at undlade at opkræve tolden, der i alt androg 148 890 000 ITL i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1) (herefter »forordning nr. 1697/79«).
- 8 Denne henvendelse blev behandlet i henhold til den procedure, der er fastlagt i artikel 871 ff i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse bestemmelser til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1) (herefter »forordning nr. 2454/93«).
- 9 Kommissionen hørte de sagkyndige fra medlemsstaterne på mødet i Toldkodeksudvalget den 3. juni 1996. Den 8. oktober 1996 vedtog den beslutning K(96) 2780 endelig udg. (herefter »beslutningen«), hvis artikel 1 lyder således: »Tolden på i alt 148 890 000 ITL, der er omhandlet i Italiens henvendelse af 2. februar 1996 skal opkræves«.

- 10 Efter beslutningens vedtagelse modtog begge sagsøgerne hver en skrivelse fra Tolldirektoratet, der var dateret den 22. november 1996 og vedlagt en kopi af beslutningen, hvorved de blev anmodet at betale tolden, dvs. 31 200 000 ITL for Unifrigo Gadus' vedkommende og 95 010 000 ITL for CPL Imperial 2's vedkommende med tillæg af morarenter. Det beløb, der blev afkrævet CPL Imperial 2 omfatter den told, der fremgår af toldopgørelse 7338 F.

- 11 På baggrund heraf har sagsøgerne ved stævninger registreret på Rettens Justitskontor den 17. januar 1997 anlagt nærværende sager.

- 12 Ved kendelse afsagt den 9. februar 1998 af formanden for Tredje Afdeling er sag T-10/97 og T-11/97 i henhold til artikel 50 i procesreglementet blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Sagsøgerne er som et led i sagens tilrettelæggelse blevet opfordret til at fremlægge forskellige dokumenter, hvilket de har gjort ved skrivelse af 23. januar 1998.

- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 3. marts 1998.

Parternes påstande

- 15 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Sagerne admitteres.
 - Beslutningen annulleres.
 - Subsidiært fastslås det, at beslutningen ikke har betydning for sagsøgernes krav på, at de omhandlede toldbeløb ikke efterfølgende opkræves.
 - Endnu mere subsidiært tilpligtes Kommissionen til fuldt ud at tilbagebetale det beløb til sagsøgerne, som disse er forpligtet til at efterbetale i told, med tillæg af bødebeløb og ekstraomkostninger.
 - I al fald annulleres beslutningen for så vidt angår dens bestemmelser om rente.
 - Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.
- 16 Sagsøgeren i sag T-11/97 har alene for så vidt angår denne sag desuden nedlagt følgende påstand:
- Subsidiært annulleres beslutningen for så vidt angår efteropkrævningen af den told, der fremgår af toldopgørelse 7338 F.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Påstanden om annullation af beslutningen

- 18 Indledningsvis bemærkes det, at ifølge fast retspraksis antages processuelle regler almindeligvis at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet, til forskel fra materielretlige regler, der normalt fortolkes således, at de ikke omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen (jf, bl.a. Domstolens dom af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22).
- 19 Som følge heraf er det, hvad parterne ikke har bestridt, bestemmelserne i forordning nr. 2454/93, der finder anvendelse på proceduren for Kommissionen, mens de bestemmelser, der materielretligt finder anvendelse på de i det foreliggende tilfælde omhandlede forhold, er bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.
- 20 Sagsøgerne har til støtte for deres annullationspåstande nærmere bestemt fremført fem anbringender.

Det første anbringende om, at Kommissionen ikke har haft den fornødne kompetence

Parternes argumentation

- 21 Sagsøgerne har anført, at det følger af artikel 873 i forordning nr. 2454/93, at Kommissionen uindskrænket er beføjet til at afgøre, om der er anledning til efterfølgende at opkræve told, også når de nationale toldmyndigheder finder, at betingelserne ifølge artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) (eller tidligere artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79), er opfyldt. En sådan bestemmelse strider mod de principper, der er fastlagt i Domstolens praksis, og hvorefter der, når betingelserne ifølge artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, består en ret for importøren til, at efteropkrævning ikke sker. Kommissionen har således ikke haft kompetence til at vedtage beslutningen.
- 22 Kommissionen har i første række anført, at dette anbringende skal afvises, idet sagsøgerne som juridiske personer ikke er umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 2454/93.
- 23 Den gør dernæst gældende, at den ikke som hævdet af sagsøgerne efter artikel 871 ff. i forordning nr. 2454/93 frit kan afgøre, om de afgiftspligtige personer har en ret til, at der ikke sker opkrævning af told, når betingelserne derfor er opfyldt.

Rettens bemærkninger

- 24 Med formalitetsindsigelsen gøres det gældende, at sagsøgerne har påstået bestemmelser i forordning nr. 2454/93 annulleret i medfør af traktatens artikel 173. Sådan forholder det sig imidlertid ikke. Som sagsøgerne har bekræftet i replikken må

deres anbringende navnlig forstås som en anmodning om en fortolkning af disse bestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsrettens principper.

- 25 Herefter skal formalitetsindsigelsen forkastes.
- 26 Det er i realiteten ubestridt, at når betingelserne ifølge artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 er opfyldt, har debitor krav på, at der ikke sker efteropkrævning (jf. bl.a. Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 12, af 4.5.1993, sag C-292/91, Weis, Sml. I, s. 2219, præmis 15, og af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 84).
- 27 Endvidere indeholder artikel 871 i forordning nr. 2454/93 følgende bestemmelse: »Når toldmyndighederne, bortset fra de i artikel 869 omhandlede tilfælde, enten finder, at betingelserne i kodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, eller når de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne i denne bestemmelse, for så vidt angår det pågældende tilfælde, forelægger disse myndigheder sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 872 til 876 fastlagte procedure«. I samme forordnings artikel 873 hedder det: »Kommissionen træffer beslutning om, hvorvidt den situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at undlade efterfølgende bogføring«.
- 28 Kommissionen har således efter artikel 871 og 873 i forordning nr. 2454/93 en beslutningsbeføjelse, navnlig når det gælder tilfælde, hvori betingelserne for at undlade efteropkrævning af told efter de kompetente myndigheders opfattelse er opfyldt.

- 29 Denne beføjelse har til formål at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsretten (jf. for så vidt den før ikrafttrædelsen af artikel 871 i forordning nr. 2454/93 gældende bestemmelse Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, præmis 13, Mecanarte-dommen, a.st., præmis 33, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 80).
- 30 Ordningen om sagens forelæggelse for Kommissionen ville imidlertid være uden mening, hvis denne var forpligtet til at følge toldvæsenets udtalelse i den anmodning, Kommissionen får forelagt.
- 31 Dette betyder imidlertid ikke, at Kommissionen i kraft af denne beslutningskompetence kan frakende debitor en ret til at efteropkrævning undlades, når den ved afslutningen af sin behandling af sagen fastslår, at betingelserne for at anerkende, at efteropkrævning hos en virksomhed kan undlades, er opfyldt.
- 32 Det første anbringende skal derfor forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 871-874 i forordning nr. 2454/93

Parternes argumentation

- 33 Sagsøgerne har med første led af dette anbringende anført, at det i artikel 871 i forordning nr. 2454/93 er bestemt, at Kommissionen kan, dvs. skal, anmode om supplerende oplysninger, »når det viser sig, at de oplysninger, som medlemsstaten

har fremsendt, er utilstrækkelige til, at Kommissionen kan træffe beslutning om sagen med fuldt kendskab til omstændighederne«.

- 34 Kommissionen kunne derfor ikke alene lægge de norske myndigheders udtalelse om, at oprindelsesattesterne ikke var gyldige, til grund, idet konstateringen heraf var blevet bestridt af den øverste retsinstans i Norge, Høyesterett, i dom af 2. april 1993, dvs. lang tid før beslutningen blev vedtaget. Ved at undlade en supplerende undersøgelse traf Kommissionen ikke sin beslutning med fuldt kendskab til omstændighederne.
- 35 Med andet led af dette anbringende gør sagsøgerne gældende, at der ikke med de præcise frister, der er fastlagt i artikel 871-874 i forordning nr. 2454/93 kunne træffes beslutning om efteropkrævning af tolden. Indførslerne skete jo i de foreliggende tilfælde i 1990 og 1991, og sagsøgerne anmodede de italienske myndigheder om at forelægge sagen for Kommissionen i december 1993; alligevel blev beslutningen først vedtaget den 8. oktober 1996 og ikke tilstillet sagsøgerne før den 22. november 1996.
- 36 Kommissionen har indvendt, at den handlede i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 871-874 i forordning nr. 2454/93 (jf. navnlig Domstolens dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 16 og 63, samt Rettens dom af 9.11.1995, sag T-346/94, France-aviation mod Kommissionen, Sml. II, s. 2841, præmis 30-36).

Rettens bemærkninger

- 37 Vedrørende første led af dette anbringende bemærkes det, at efter artikel 871, første afsnit, i forordning nr. 2454/93 »skal de sagsakter, der fremsendes af toldmyn-

dighederne til Kommissionen, indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag«. Samme artikels tredje afsnit indeholder følgende bestemmelse: »Viser det sig, at de oplysninger, som medlemsstaten har fremsendt, er utilstrækkelige til, at Kommissionen kan træffe beslutning om sagen med fuld kendskab til omstændighederne, kan den anmode om supplerende oplysninger«.

- 38 I det foreliggende tilfælde meddelte de norske myndigheder de italienske myndigheder, at eksportøren ikke var i stand til at godtgøre, at varerne hidrørte fra Norge. Men når det ved efterfølgende kontrol ikke er muligt at fastslå, hvorfra de varer, som er nævnt i EUR 1-transportattesten hidrører, skal det fastslås, at oprindelsen er ukendt, og at EUR 1-attesten og præferencetoldsatsen derfor er blevet anvendt fejlagtigt. Toldvæsenet i indførselsmedlemsstaten skal derfor i princippet foretage efteropkrævning af den told, der ikke er blevet opkrævet ved indførslen (Huygen m.fl.-dommen, a.st., præmis 17, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 16).
- 39 Da de norske myndigheder havde underrettet de italienske myndigheder om, at eksportøren var ude af stand til at bevise, at de omhandlede varer hidrørte fra Norge, bestred hverken de italienske myndigheder eller sagsøgerne denne konstatering.
- 40 Navnlig har sagsøgerne, selv om de gjorde gældende, at de var i god tro, ikke i den brevveksling, de havde med de italienske myndigheder, bestridt de norske myndigheders oplysninger. Sagsøgernes repræsentant har i øvrigt i skrivelse af 30. januar 1996 erklæret, at han intet havde at tilføje til de aktstykker, som de italienske myndigheder tilstillede Kommissionen.
- 41 Kommissionen har herefter kunnet nå til det resultat, at det dossier, der var blevet forelagt den, var fuldstændigt, og den ikke havde grund til at anmode om supplerende oplysninger.

- 42 Herudover skal det nævnes, at den eneste oplysning, der ikke fandtes i de aktstykker, der blev tilstillet Kommissionen, og som sagsøgerne har påberåbt sig, er Høyesterett's dom af 2. april 1993. Denne dom ses imidlertid at vedrøre en straffesag, der var blevet indledt mod to personer, der stod tiltalt for forfalskning af sundhedsattester for fiskerivarer, der var blevet eksporteret til forskellige lande. Som Kommissionen har anført, afgjorde Høyesterett alene straffesagen og fastslog ikke, at de i sagen omhandlede varer hidrørte fra Norge.
- 43 Vedrørende anbringendets andet led bemærkes det, at efter artikel 871, andet afsnit, i forordning nr. 2454/93 »... anerkender [Kommissionen] straks modtagelsen af sagsakterne [fra toldvæsenet i en medlemsstat] over for den pågældende medlemsstat«. I samme forordnings artikel 872, første afsnit, hedder det: »senest 15 dage efter modtagelsen af de i artikel 871, stk. 1, omhandlede sagsakter fremsender Kommissionen en kopi heraf til medlemsstaterne«. I artikel 873, stk. 1, første punktum, hedder det endvidere, at beslutningen »skal træffes senest seks måneder efter Kommissionens modtagelse af de i artikel 871, stk. 1, omhandlede sagsakter«. Endelig skal efter artikel 874, stk. 1, »den i artikel 873 omhandlede beslutning ... meddeles den pågældende medlemsstat hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest 30 dage efter udløbet af den i nævnte artikel omhandlede frist«.
- 44 Sagsøgerne har ikke under sagen givet oplysninger, på grundlag af hvilke det kan fastslås, at disse bestemmelser er blevet tilsidesat. De nævnte bestemmelser fastsætter således hverken det tidsrum, der hengår mellem datoen for indførslerne og datoen for Kommissionens beslutning eller det tidsrum, der hengår mellem den dato, på hvilken virksomhederne anmoder myndighederne i deres medlemsstat om at forelægge sagen for Kommissionen og den dato, på hvilken disse faktisk forelægger sagen for Kommissionen. De er derfor uden betydning for, om Kommissionen har overholdt de deri fastsatte frister.
- 45 På baggrund af alle de nævnte forhold skal det andet anbringende forkastes.

Vedrørende det tredje og det fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, og af det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning

Parternes argumentation

- 46 Sagsøgerne har gjort gældende, at told kun kan efteropkræves, når importøren burde have indset, at han havde haft fordel af en fejl eller uagtsom adfærd fra toldvæsenets side (jf. Domstolens dom af 15.12.1983, sag 283/82, Schoellershammer mod Kommissionen, Sml. s. 4219, præmis 7, af 15.5.1986, sag 160/84, Oryzomyli Kavallas m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1633, præmis 21, og af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 45 og 46).
- 47 Når der ikke hos importvirksomheden kunne blive tale om nogen mistanke om den forfalskning af oprindelsesattesterne, som eksportvirksomheden gjorde sig skyldig i, kan der således ikke blive tale om efteropkrævning (jf. Deutsche Fernsprecher-dommen, a.st., præmis 17, og Hewlett Packard France-dommen, a.st., præmis 28 samt Domstolens dom af 18.1.1996, sag C-446/93, SEIM, Sml. I, s. 73, præmis 40-48).
- 48 Endvidere er Kommissionen i beslutningen fejlagtigt nået til det resultat, at en eventuel ugyldighed af EUR 1-attesterne udgør en kommerciel risiko.
- 49 Sagsøgerne har på grundlag heraf fastslået, at en bestemmelse om efteropkrævning af tolden, når sagsøgerne ikke kunne være i stand til at opdage den begåede fejl, er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. De har herved henvist til, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 ifølge retspraksis er udtryk for en almindelig rimelighedsklausul.

- 50 Kommissionen har anført, at en af de tre betingelser ifølge artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, således som disse er blevet fortolket i praksis, nemlig betingelsen om, at tolden ikke er blevet opkrævet som følge af en fejl begået af de kompetente myndigheder selv, ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde (jf. navnlig Mecanarte-dommen og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st.).
- 51 Endvidere kan debitor i en situation som den i sagen omhandlede ikke påberåbe sig nogen berettiget forventning (jf. navnlig Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos og Bosman mod Kommissionen, Sml. s. 3763, samt Mecanarte-dommen og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st.).
- 52 Kommissionen når derfor til det resultat, at debitor må bære den kommercielle risiko, som følger af en fejlagtig oprindelsesangivelse, der er udfærdiget af eksportøren (jf. Domstolens dom af 11.12.1980, sag 827/79, Acampora, Sml. s. 3731, præmis 8, og SEIM-dommen, a.st., præmis 45), hvilken risiko det tilkom debitor at afværge (Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 114).

Rettens bemærkninger

- 53 Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 indeholder følgende bestemmelse: »De kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«.

- 54 Ifølge fast retspraksis skal de i denne bestemmelse fastsatte betingelser alle være opfyldt på én gang (jf. navnlig Mecanarte-dommen, a.st., præmis 12, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 83).
- 55 Den første af disse betingelser er, at der skal foreligge en fejl fra de kompetente myndigheders side.
- 56 Det står fast, at det norske toldvæsen er kompetente myndigheder i betydningen i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 (Mecanarte-dommen, a.st., præmis 22, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 88).
- 57 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at den fejl, der har givet anledning til disse sager, er den fejl, som eksportøren begik, da han angav, at varerne hidrørte fra Norge, hvilket han senere var ude af stand til at godtgøre.
- 58 Det fremgår af ordlyden af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, at afgiftsskyldners berettigede forventning kun nyder beskyttelse i henhold til denne bestemmelse, såfremt det er de kompetente myndigheder »selv«, der har skabt det grundlag, hvorpå afgiftsskyldners forventning hvilede. Således er det kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, der giver ret til, at efteropkrævning af told undlades (Mecanarte-dommen, a.st., præmis 23 og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 91).
- 59 Denne betingelse kan ikke anses for opfyldt, når de kompetente myndigheder er blevet vildledt — f.eks. med hensyn til varens oprindelse — af eksportørens urigtige angivelser, som myndighederne ikke skal kontrollere eller bedømme gyldigheden af (Mecanarte-dommen, a.st., præmis 24, og Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 92).

- 60 Endvidere fremgår det af Domstolens praksis, at afgiftsskyldner ikke kan støtte ret på en forventning om, at attesterne er gyldige, fordi toldvæsenet i en medlemsstat i første omgang har godkendt dem, idet toldvæsenets opgaver inden for rammerne af den første godkendelse af anmeldelser faktisk på ingen måde er til hinder for, at der senere foretages undersøgelser (Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 93).
- 61 Det følger heraf, at den omstændighed, at de norske myndigheder afgav erklæring på EUR 1-certifikaterne om, at varerne havde oprindelse i Norge, og at de italienske myndigheder oprindeligt accepterede, at varernes oprindelse var som angivet i certifikaterne, ikke er tilstrækkelig til, at der foreligger en fejl fra de kompetente myndigheders side, som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 (Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 94).
- 62 Det må rigtignok anerkendes, at muligheden for at foretage en undersøgelse af EUR 1-certifikatet, efter at indførslen har fundet sted, og uden at importøren forud er blevet underrettet herom, kan påføre denne vanskeligheder, når han i god tro, men på grundlag af fejlagtige certifikater eller certifikater, som uden hans viden er forfalsket, har indført varer i henhold til toldpræferenceordningen. Men heroverfor står for det første, at Fællesskabet ikke bærer de skadelige følger af ukorrekt adfærd hos importørernes leverandører, for det andet at importøren kan anlægge erstatningssag mod den, der har forfalsket certifikatet, og for det tredje, at en påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, samtidig med, at han vurderer, hvilket udbytte en handel med præferenceberettigede varer kan indbringe, må kunne bedømme, hvilke risici der findes på det pågældende marked, og indkalkulere dem som normale ulemper i forbindelse med handelen (jf. Domstolens dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 59).
- 63 Det påhviler faktisk de erhvervsdrivende selv i deres kontraktforhold at træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at undgå risikoen for en efteropkrævnings-sag (Faroe Seafood m.fl.-dommen, a.st., præmis 114, og Pascoal & Filhos-dommen, a.st., præmis 60).

- 64 Af det anførte fremgår i det hele, at Kommissionen med rette er nået til det resultat, at der i det foreliggende tilfælde ikke forelå nogen fejl, som de kompetente myndigheder selv havde begået, jf. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, og at sagsøgerne ikke kunne påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 65 Da de i artikel 5, stk. 2, fastsatte betingelser alle skal være opfyldt samtidig, var Kommissionen ikke forpligtet til at undersøge, om de andre betingelser for at anvende denne bestemmelse var opfyldt, idet den første i al fald ikke var det. Endvidere er det ufornuddent at tage stilling til sagsøgernes argumentation vedrørende disse andre betingelser.
- 66 Det tredje og det fjerde anbringende skal derfor forkastes.

Det femte anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumentation

- 67 Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for i beslutningen kun og uden nærmere forklaring at have fastslået, at EUR 1-certifikaterne »ikke var gyldige«.
- 68 En mere indgående undersøgelse, der ville have været så meget mere berettiget som sagsøgerne ikke deltog i proceduren, ville have gjort det muligt for Kommissionen at fastslå, at den dom, der blev afsagt af en ret i første instans i Norge vedrørende det norske eksportørfirma, og som fastslog, at oprindelsesattesten var en forfalskning fra dette selskabs side, blev ophævet ved en af Høyesterett den 23. april 1993 afsagt dom, netop for så vidt angår spørgsmålet om varernes oprindelse.

- 69 Ifølge sagsøgerne har Kommissionen fejlagtigt gjort gældende, at oprindelsesattesternes manglende gyldighed ikke er bestridt, selv om de som bilag til deres stævninger i denne sag har vedlagt Høyesterett's dom.
- 70 Kommissionen gør gældende, at beslutningen er i overensstemmelse med kravene ifølge traktatens artikel 190.

Rettens bemærkninger

- 71 Ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som er lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning og forsvare deres rettigheder, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.7.1990, sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027, præmis 38).
- 72 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen punkt for punkt i beslutningens betragtninger angivet, at EUR 1-attesterne ikke var gyldige, at denne mangel henhørte under den kommercielle risiko, at toldvæsenets oprindelige godkendelse af disse attester ikke hos importørerne kunne skabe en berettiget forventning, og at de kompetente myndigheder ikke selv har begået en fejl som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.
- 73 Kommissionens argumentation fremgår således klart og utvetydigt af selve beslutningen.

74 Anbringendet skal derfor forkastes.

Den subsidiære påstand om, at beslutningen ikke får retsvirkninger

75 Sagsøgerne har for det tilfælde, at Retten ikke skulle annullere beslutningen, nedlagt påstand om, at det fastslås, at beslutningen ikke får retsvirkninger for deres ret til at blive fri for efteropkrævning af tolden.

76 Efter traktatens artikel 174 erklærer Retten, såfremt klagen findes berettiget, den anfægtede retsakt for ugyldig. Retten har derfor ikke kompetence til at træffe afgørelse vedrørende sagsøgernes omhandlede subsidiære påstand, der derfor skal afvises.

Den subsidiære påstand om annullation af beslutningen for så vidt angår kravet om efterbetaling af told ifølge toldopgørelse 7338 F

Parternes argumentation

77 Sagsøgeren i sag T-11/97 har fremhævet, at det fremgår af den skrivelse fra toldvæsenet i Verona af 22. november 1996, der angav hvilke beløb, der skulle efteropkræves i told, at det samlede beløb omfatter beløbet ifølge toldopgørelse 7338 F af 27. september 1990, som ikke vedrører den slags varer, hvis oprindelse oprindeligt var blevet bestridt.

- 78 Sagsøgerne har derfor nedlagt påstand om annullation af beslutningen for så vidt angår det omhandlede beløb, dvs. 12 614 070 ITL.
- 79 Sagsøgeren har henvist til, at toldskyldens beløb udtrykkeligt oplyses i beslutningens artikel 1.
- 80 Kommissionen har heroverfor anført, at anbringendet herom skal afvises. Den har forklaret, at den efter sagsøgerens anmodning modtog en henvendelse fra de italienske myndigheder alene med det formål at tage stilling til, om betingelserne for at anvende artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 var opfyldt. Den har således hverken taget stilling til, om der forelå et eksigibelt krav, eller til størrelsen af den i sagen omhandlede toldskyld. Sagsøgeren kan ikke anfægte beslutningen med anbringender om, at afgørelser truffet af de kompetente nationale myndigheder, og hvorefter told kræves tilbagebetalt, er ugyldige (jf. Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 9-13, og CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen-sagerne, a.st., præmis 42-46).

Rettens bemærkninger

- 81 Den beslutningsbeføjelse, der er tillagt Kommissionen ved artikel 871 og 873 i forordning nr. 2454/93 vedrører kun afgørelsen af spørgsmålet, om betingelserne for at anvende artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 under givne faktiske omstændigheder er opfyldt.
- 82 Kommissionen fastlægger således ikke den toldskyld, der skal opkræves. Faktisk omtales toldopgørelse 7338 F først i de italienske myndigheders skrivelse til den sagsøgende virksomhed af 22. november 1996, hvor beslutningen allerede var vedtaget.

- 83 I beslutningens artikel 1 hedder det ganske vist: »Den i Italiens anmodning af 2. februar 1996 omhandlede indførselstold på 148 890 000 ITL skal efteropkræves«. Men det nævnte beløb er ikke resultatet af en af Kommissionen gennemført beregning, men er blot det samlede beløb, de italienske myndigheder havde oplyst i anmodningen, som beslutningens artikel 1 udtrykkeligt henviser til.
- 84 Denne påstand skal derfor ikke tages til følge, for så vidt som den ikke har nogen betydning for spørgsmålet om beslutningens lovlighed, men i realiteten henhører under den nationale ret, der har kompetence til at afgøre spørgsmålet om lovligheden af den italienske forvaltningsakt, hvorefter tolden skal efteropkræves.

Den subsidiære påstand om annullation af beslutningen, for så vidt som den vedrører krav om renter

Parternes påstande

- 85 Sagsøgerne har anført, at det beløb, toldvæsenet har afkrævet dem i skrivelsen af 22. november 1996, omfatter renter og kan forhøjes med morarenter.
- 86 Men efter artikel 7 i forordning nr. 1697/79, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, kan der ikke opkræves morarenter af de beløb, der efterbetales, såfremt den told, der forskriftsmæssigt skulle have været opkrævet, ikke er opkrævet på grund af en fejl, der kan tilskrives de kompetente myndigheder.

- 87 Kommissionen har under henvisning til tidligere anførte grunde (jf. ovenfor i præmis 80) gjort gældende, at dette anbringende skal forkastes. Den har i øvrigt fremhævet, at når tolden ikke forskriftsmæssigt er opkrævet, og dette ikke skyldes en fejl, der kan tilregnes de kompetente myndigheder, kan artikel 7 ikke finde anvendelse.

Rettens bemærkninger

- 88 Af de tidligere nævnte grunde (jf. ovenfor i præmis 81-84) skal denne påstand forkastes.

Erstatningspåstandene

Parternes argumentation

- 89 Sagsøgerne har bestridt Kommissionens formalitetsindsigelser for så vidt angår erstatningspåstandene (jf. Rettens dom af 24.9.1996, sag T-485/93, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. II, s. 1101, præmis 73).

- 90 De har vedrørende realiteten anført, at Kommissionen har begået fejl ved sagens oplysning, idet den dels ikke har udvist den omhu, der ifølge forordning nr. 2454/93 er påkrævet, og dels ikke har anmodet om supplerende oplysninger,

skønt den var forpligtet hertil (jf. Domstolens dom af 24.2.1994, sag C-368/92, Chiffre, Sml. I, s. 605, præmis 19 og 30).

- 91 Det ved denne fejl forvoldte tab svarer ifølge sagsøgerne beløbsmæssigt til den told, som de endeligt skal betale til de italienske myndigheder.
- 92 Kommissionen har principalt gjort gældende, at en erstatningspåstand, der faktisk har til formål at ophæve virkningerne af en beslutning, der i øvrigt — som her — påstås annulleret, skal afvises (jf. Domstolens dom af 26.2.1986, sag 175/84, Krohn mod Kommissionen, Sml. s. 753).
- 93 Den har subsidiært gjort gældende, at erstatningspåstanden savner grundlag, idet Kommissionen ikke i det foreliggende tilfælde har begået nogen fejl.

Rettens bemærkninger

- 94 Ifølge retspraksis kan de grunde, der har ført til afvisning af et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, undtagelsesvis også medføre, at et erstatnings-søgsmål i henhold til traktatens artikel 215 skal afvises, nemlig når erstatningspå-standen i virkeligheden tilsigter en annullation af en individuel afgørelse, der er endelig (jf. navnlig Krohn mod Kommissionen-dommen, a.st., præmis 33).

- 95 Kommissionen har i det foreliggende tilfælde ikke påberåbt sig, at annullations-søgsmålet er blevet afvist, men alene at det savner grundlag. Den af Kommissionen påberåbte retspraksis finder således ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde.
- 96 Vedrørende realiteten bemærkes det, at de fejl, som sagsøgerne har påberåbt sig, svarer til det første og andet led i det andet anbringende, som annullationspåstan- den støttes på.
- 97 Da der efter Rettens undersøgelse af disse to led ikke kan antages at foreligge nogen retlig eller faktisk fejl fra Kommissionens side, har sagsøgerne med urette påberåbt sig, at der foreligger en fejl som nævnt.
- 98 Sagsøgernes påstande om erstatning for det tab, de har lidt, skal derfor forkastes.
- 99 Heraf følger, at sagsøgte i det hele skal frifindes for sagsøgernes påstande.

Sagens omkostninger

- 100 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og dømmes derfor til at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgtes påstande.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

Tiili

Briët

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juni 1998.

H. Jung

V. Tiili

Justitssekretær

Afdelingsformand